

Barcelona, 2 de desembre de 2010

ANY III. núm.

102

Els Fills de la Sagrada Família celebren en seu XXIIè Capítol General: “Missatgers de la Bona Notícia de Natzaret”

Sota el lema: “**Missatgers de la Bona Notícia de Natzaret**”, 38 representants de tots els religiosos de la Congregació es reuniran en el Centre d’Espiritualitat Josep Manyanet de Begues (Barcelona-Espanya), per a la celebració del XXIIè Capítol General de la Congregació, a partir del dia 27 de desembre 2010.

Procedents de diversos països on està present la Congregació, 38 religiosos Fills de la Sagrada Família – Espanya (16), Itàlia (5), USA (3), Argentina (2), Colòmbia (5), Mèxic (2), Brasil (3) i Veneçuela (2) – participaran en el XXIIè Capítol General. Després d’un any de preparació i estudi dels diferents temes relacionats amb el carisma i la pastoral propis, es profunditzarà en còm renovar la vida personal i comunitària, tanmateix com l’activitat apostòlica i evangelitzadora, mantenint sempre la fidelitat al carisma rebut en l’Església per a la societat: promoure el culte i la devoció a la Sagrada Família de Natzaret, contribuint a la renovació social mitjançant la formació per a l’amor i la vida familiar i l’educació integral dels nens i joves.

Avaluat l’anterior sexenni, ens fixarem en com viure el temps present i com afrontar els reptes del futur des de la nostra identitat religiosa, la fidelitat carismàtica i el servei apostòlic a l’Església i a la societat, especialment amb les famílies mitjançant l’educació integral dels nens i joves.

Audiència papal als participants a l'Assemblea general de la Unió de Superiors generals (USG)

El papa **Benet XVI**, el 26 de novembre, a les 12 del migdia, va rebre en audiència a la Sala Clementina del Palau Apostòlic Vaticà als participants a l'assemblea general semestral de la Unió de Superiors generals (USG). Hi fou present la Comissió Permanent de la USG. El papa va adreçar un discurs de gran bellesa i contingut, que serveix de contrapunt a algunes intervencions polèmiques que determinats eclesiàstics han tingut en darreres dates.

A causa del seu interès, reproduïm per als lectors d'*Horeb* la traducció del text íntegre,

gentilesa de *masdecerca*.

Queridos Hermanos y hermanas,

Estoy **contento** de encontraros con ocasión de la Asamblea Semestral de la USG que estáis celebrando en continuidad con la del pasado mes de mayo sobre el tema de la **Vida Consagrada en Europa**. Saludo al presidente Don Pascual Chávez, a quien agradezco las palabras que me ha dirigido, como también al Consejo Ejecutivo. Un saludo particular al comité directivo de la UISG y a los numerosos superiores generales presentes. **Extiendo mis palabras a todos vuestros hermanos y hermanas** esparcidos por todo el mundo, **especialmente a aquellos que sufren por testimoniar el Evangelio**. Deseo expresar mi **vivo agradecimiento** por todo lo que hacéis en la Iglesia y con la Iglesia en **favor de la evangelización y del hombre**. Pienso en las **múltiples actividades pastorales** en las parroquias, en los santuarios, en los centros de culto; por la catequesis y por la formación cristiana de los niños, jóvenes y adultos, **manifestando así vuestra Pasión por Cristo y por la Humanidad**. Pienso en su **gran trabajo en el campo educativo**, en la universidad y en las escuelas; en las **múltiples obras sociales**, a través de las cuales **salís al encuentro de los hermanos más necesitados con el mismo amor de Dios**. Pienso también en el **testimonio**, a veces arriesgado, de vida evangélica en las **misiones Ad-
gentes**, en circunstancias, a veces, difíciles.

Vuestras dos últimas asambleas han estado dedicadas a considerar el futuro de la vida consagrada en Europa. Esto ha significado repensar el sentido mismo de vuestra propia vocación, que comporta, ante todo, el **buscar a Dios, quaerere Deum. Sois por vocación "buscadores de Dios"**. A esta búsqueda **consagráis las mejores energías de vuestra vida**. Pasáis de las cosas secundarias a aquellas esenciales, a aquellas que son en verdad importantes. Buscáis lo definitivo, buscáis a Dios, **mantenéis la mirada dirigida a Él**. Como los primeros monjes, **cultiváis una orientación escatológica**: buscáis las cosas que permanecen, aquello que no pasa. Buscáis a Dios en los hermanos que os han sido dados, con los que compartís la misma

vida y misión. Lo buscáis en los **hombres y las mujeres de nuestro tiempo**, a los cuales sois **enviados para ofrecerles, con la vida y la palabra, el don del Evangelio**. Lo buscáis, particularmente, **en los pobres**, primeros destinatarios de la Buena Noticia (Lc 4,18). Lo buscáis **en la Iglesia**, donde el Señor se ha hecho presente, sobre todo en la Eucaristía y en los otros sacramentos, y en su Palabra, que es vía maestra para la búsqueda de Dios, que introduce en el diálogo con Él y en la que revela su verdadero rostro. **¡Sois siempre apasionados buscadores y testigos de Dios!**

La **renovación profunda** de la vida consagrada parte de la **centralidad de la Palabra de Dios**, y, más concretamente, del **Evangelio**, Regla Suprema para todos vosotros, como afirma el Concilio Vaticano II en su decreto Perfectae Caritatis (n.2) y como muy bien entendieron vuestros **fundadores**: la vida consagrada es una planta rica, llena de ramas, que hunde sus raíces en el Evangelio. Así lo demuestra la historia de vuestros institutos, en los que **la firme voluntad de vivir el**

mensaje de Cristo y consagrar la propia vida a ello, ha sido y es el criterio fundamental del discernimiento vocacional y de vuestro propio discernimiento personal y comunitario. Es el Evangelio vivido cada día el elemento que da **encanto y belleza** a la vida consagrada y la presenta ante el mundo como una alternativa fiable. De esto tiene necesidad la sociedad actual; esto es lo que espera la Iglesia de vosotros: **ser Evangelio vivo**.

Otro aspecto fundamental de la vida consagrada que quisiera resaltar es la **fraternidad**: “confessio Trinitatis” (VC,41) y parábola de la Iglesia Común. A través de esta, en efecto, pasa el **testimonio de vuestra consagración**. La vida fraterna es uno de los aspectos que más **buscan los jóvenes** cuando se acercan a vuestra vida; es un **elemento profético** importante que ofrecéis en una sociedad fuertemente individualista. **Conozco los esfuerzos que estáis haciendo** en este campo, como también conozco la dificultad que conlleva la vida en comunidad. Es necesario un serio y constante discernimiento para escuchar aquello que el Espíritu dice a la comunidad (Ap 2,7), para reconocer aquello que le viene del Señor y aquello que le es contrario (VC,73). **Sin el discernimiento**, acompañado de la oración y de la reflexión, **la vida consagrada corre el peligro de acomodarse** a los criterios de este mundo: individualismo, consumismo, materialismo; criterios que hacen venir a menos la fraternidad y perder el encanto y el mordiente de la misma vida consagrada. **Sed maestros** de discernimiento para que vuestros hermanos y hermanas asuman este **habitus** y vuestras comunidades sean signo elocuente para el mundo de hoy. Vosotros, que ejercéis el servicio de la autoridad y que tenéis la encomienda de guiar y proyectar el futuro de vuestros institutos religiosos, recordad que una parte importante de la animación espiritual y del gobierno es la **búsqueda común de los**

medios que favorecen la comunión, la mutua comunicación, el calor y la verdad en las relaciones recíprocas.

El último elemento que quiero resaltar es **la misión**. La misión es el modo de ser de la Iglesia y, en esta, de la vida consagrada. **Forma parte de vuestra identidad**; os empuja a llevar el Evangelio a todos, sin fronteras. La misión, sostenida por una fuerte experiencia de Dios, por una robusta formación y una vida fraterna en comunidad, es una **clave para comprender y revitalizar la vida consagrada**. Id, pues, y **haced vuestro el desafío de la nueva Evangelización en fidelidad creativa**. Renovad vuestra presencia en los areópagos de hoy para anunciar, como lo hizo San Pablo en Atenas, al Dios desconocido.

Queridos superiores generales, el momento actual presenta para no pocos institutos el dato de la **disminución numérica**, particularmente en Europa. Sin embargo, **la dificultad no debe hacer olvidar** que la vida consagrada tiene **su origen en el Señor: esquerida por Él para la edificación y la santidad de su Iglesia**, por eso **la misma Iglesia no será nunca privada de ella**. Os **animo** a caminar en la **fe y en la esperanza**, os **pidoun renovado empeño en la pastoral vocacional**, así como **en la formación inicial y permanente**.

Os confío a la Bienaventurada **Virgen María**, a vuestros **Santos Fundadores** y Patronos, mientras, de corazón, os imparto mi bendición apostólica, que extendiendo a vuestras familias religiosas.

Signes d'esperança sobre la vida religiosa

Mons. **Ricardo Blázquez Pérez**, arquebisbe de Valladolid, dos dies abans de l'audiència, ha parlat a l'assemblea general, que versa sobre el present i el futur de la vida consagrada a Europa, amb més de 160 Superiors generals. Ha aprofundit sobre el sentit de la vida consagrada com a *"consagració a Déu"* i ha parlat de *"signes d'esperança"* per al futur. Tot referint-se a la seva **experiència com a pastor en diverses diòcesis** espanyoles, ha comentat com ha pogut observar nombrosos canvis positius que han tingut lloc, principalment, en les relacions entre els religiosos i les esglésies locals. L'**element decisiu** des del que cal mirar el futur –ha dit–, *"no es l'èxit, sinò la fe en Déu; la realitat de l'amor, la sequela de Jesús, la paciència en la prova, la crida a l'únic necessari, l'esperança a la vida eterna"*.

Ordenació presbiteral del Fra. Francesc Miquel Sánchez, caputxí

El dilluns 19 de novembre, a les 8 del vespre i a la capella de la comunitat caputxina d'Arenys de Mar va rebre l'ordenació presbiteral Fra. **Francesc Miquel Sánchez**, caputxí, per la pregària i la imposició de mans de Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona

Acte de cloenda del procés diocesà per a la beatificació de 16 presumptes màrtirs, dels quals 13 religiosos i religioses

El divendres, 26 de novembre, a la sala noble del Palau episcopal de Barcelona, s'ha celebrat l'acte de clausura del procés diocesà per a la beatificació de 16 presumptes màrtirs.

En aquesta causa hi ha 16 persones: nou religiosos de la congregació de Sant Pere ad Vincula, 3 laics col·laboradors d'aquesta congregació que varen acollir a les seves vivendes els religiosos durant la persecució dels

anys 1936-1939. També hi ha inclosa en aquesta causa una religiosa de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors i 3 religioses de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Han presidit l'acte de clausura el cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, acompanyat dels membres del tribunal que han instruït la causa durant els darrers 3 anys. Els membres d'aquest tribunal són: Mn. Joan Benito Tolsau, com a jutge delegat; Mn. Alberto Sols Lucia, com a promotor de justícia; Mn. Jose Luis Muñoz Garcia, com a notari, i Mn. Joan Grau Pujol, com a notari adjunt.

Han assistit a l'acte unes 200 persones. Després d'haver-se realitzat tots els tràmits prescrits, han pronunciat unes paraules el P. Benjamín García Paíno, superior general de la congregació de Sant Pere ad Vincula; la germana Sagrario del Campo Herrero, superiora general de les Franciscanes dels Sagrats Cors i Belkis Roman, superiora general de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Ha pronunciat unes paraules finals el cardenal Lluís Martínez Sistach remarcant que l'any 2010 ha estat especialment un any de gràcia per l'arquebisbat de Barcelona i ha recordat les beatificacions del Dr. Samsó i del P. Josep Tous, i també l'esdeveniment de la recent visita del Sant Pare que ha estat per a Benet XVI un "record inesborrable".

Han quedat responsabilitzats de portar les caixes del procés, que té 5.190 pàgines, a Roma, el postulant, P. Benjamín García Paíno i dues vicepostuladores que són: Maria de los Angeles Maeso Escudero, de les Franciscanes dels Sagrats Cors i Purificación Robledo Zorrilla, de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Barcelona, 26 de novembre de 2010

Premi a la fidelitat i constància a la germana Antonia Ortiz:

S'ha celebrat a Roma, com en anys anteriors, la Conferència Internacional de Pastoral sanitària. Anguany el tema ha estat: **"Vers una assistència sanitària equitativa i humana a la llum de l'encíclica Caritas in veritate"** durant els dies 18-19-20 de novembre. Aquest any s'ha complert el XXV aniversari de la creació del Pontifici Consell per als Agents

Sanitaris, en el transcurso del mateix Mons. Zygmunt Zimowski com a President del Pontifici Consell, ha imposat el dia 18 de novembre, la medalla com a **"PREMI A LA FIDELITAT I CONSTÀNCIA"**, a la germana Antonia Ortiz, Franciscana Missionera de la Nativitat de Nostra Senyora (Dardera) i secretària general de la Federació de Religiosos Sanitaris de Catalunya i de Centres Socio-Sanitaris Catòlics de Catalunya. (CSSCC) la qual durant aquests 25

anys ha assistit a dites Conferències acompanyada sempre per un nombrós grup de representants de la sanitat catalana.

En atorgar-li aquest reconeixement, la germana Antonia ha manifestat:

“Estoy agradecida por este reconoci-miento que se me otorga como PREMIO de fidelidad y constancia a las JORNADAS INTERNACIONALES a favor de una Sanidad más eficiente y humana. Acepto esta distinción, con la condición de poderla ofrecer, también, a todas aquellas personas que trabajan conmigo o que están a mi lado, por su apoyo generoso y desinteresado y que realmente han hecho más acopio de méritos que no yo, y a los cuales ofrezco esta distinción.

Del mismo modo quiero agradecer a la Madre Pilar y a las hermanas que me han acompañado en este día tan significativo para mí, así como la presencia de mi familia, y a todas las personas que a lo largo de estos años han asistido también a dichas conferencias.

Por todo lo dicho quedo tan agradecida, que no puedo expresar lo que mi corazón siente en estos momentos de emoción; pero sí, puedo pronunciar un ¡¡¡GRACIAS!!!... que encierra en sí todos los sentimientos de este momento”.

Carta d'Ana Royo, Directora de Benallar

Lluís Serra
Secretari general de l'URC

Barcelona, 1 de desembre del 2010

Benvolgut germà:

M'adreço a tu com a persona representant de tots els religiosos/as de Catalunya i indirectament també m'adreço a totes les congregacions religioses que estan darrere la sigla U.R.C. per a informar de la feina i les noves orientacions que la **Fundació Privada Benallar** està realitzant dins la població immigrada marginal de Barcelona.

Durant els vuit anys d'existència, la Fundació ha vetllat per bastir de vivenda a famílies que tenien força dificultats per aconseguir-ne, donats els alts preus dels lloguers. Així, s'ha arribat a la xifra de més de trenta pisos, tutelats i acompanyats pels nostres voluntaris. Per a les persones que quedaven desnonades es va muntar un pis d'emergències per acollir-les provisionalment fins a solucionar la seva situació laboral que les permetés poder accedir a una vivenda. Ens trobem, però, que la crisi, que va mostrar la seva autèntica cara a la tardor del 2008, ha canviat alguns dels eixos de la nostra actuació ja que d'una banda el mercat de lloguers ha baixat en general els seus preus per la qual cosa la vivenda està més a l'abast i per altra banda el pis d'emergències a on hi residien persones pels voltants d'un mes, s'ha convertit en una llar d'estada, sobretot per a nois africans, majoritàriament subsaharians, “sense papers”.

Davant d'això, la Fundació ha sabut trobar-hi resposta, sobretot a partir de la cessió temporal, per part de les germanes salesianes, el juny de 2009, de l'edifici de Maria Auxiliadora situat a la Vall d'Hebró-Montbau. Allà, a La Llabor, s'hi han impartit des d'aleshores, 21 cursos d'aprenentatges d'oficis que tenen una certa sortida laboral, amb pràctiques dirigides per professionals que són, en un 80%, persones voluntàries. El nombre total d'alumnes que han realitzat aquests cursos ascendeix a 225 i han estat nois i noies “sense papers”, molts d'ells provinents del nostre Pis d'acollida (antic Pis

d'emergències). Amb això s'ha aconseguit requalificar i tenir ocupats els nostres joves mentre romanen en aquest pis esmentat. Acostumen a estar-hi una mitjana de cinc mesos. Com que els cursos són majoritàriament pel matí, a les tardes hi ha, en el mateix edifici de La Llabor, uns tallers artesanals de productes que, posteriorment, es venen en parròquies després de la missa dominical o en mercats ocasionals. Amb això, els alumnes seleccionats poden pagar-se ja una habitació i per tant independitzar-se del Pis d'acollida.

Es fan també sortides culturals de reconeixement del territori, dinars interculturals, el quart diumenge de cada mes, on les famílies dels pisos omplen un guix de setanta a cent persones; cursos, a la seu de Benallar, de llengües i d'informàtica; grups d'atenció a la dona..., tot això va endavant i va creixent gràcies a la col·laboració dels) de voluntaris, molts dels quals pertanyen a les nostres congregacions.

En vista de la situació de crisi actual, volem endegar una campanya per a adquirir nous socis a fi i efecte de sensibilitzar sobre l'actualitat de la immigració més desfavorida i també recollir diners per a poder tirar endavant. Ben sabut és que els ajuts públics minven cada cop més, mentre nosaltres creixem en sol·licituds.

Per això, a continuació, es descriuen molt breument alguns dels nostres projectes que necessiten més aportacions econòmiques. Comptem amb la resposta generosa de les congregacions religioses que componen la URC. A l'espera dels vostres suggeriments i ajuts, resta agraïda en nom de la Fundació,

Ana Royo,
Directora de Benallar

La informació sobre els projectes anti-crisi de Benallar poden descarregar-se de la web de l'URC

El Servei Jesuïta als Refugiats celebra el 30è aniversari

Veus. Jesuit Refugee Service-Servei Jesuïta als Refugiats. El 14 de novembre de 1980 en un món dominat per les ideologies i per la repressió- els jesuïtes es van mobilitzar per a respondre a les necessitats humanitàries i educatives dels *boat people*. Així naixia el JRS. Avui, la xifra de persones desplaçades per la força a tot el món ha passat de 16 a 45 milions.

Trenta anys després d'aquella visió del seu pare fundador, el que fou superior General de la Companyia de Jesús, Pedro Arrupe SJ, el JRS, una organització humanitària internacional amb projectes a 51 països, ha augmentat espectacularment el nivell i l'abast dels seus serveis: educació, assistència d'emergència, salut, protecció dels drets humans, atenent a més de mig milió de persones.

“L'acompanyament és l'ànima d'aquest enfocament. Interpel·lats per la seva realitat, el nostre lloc està al costat dels refugiats als campaments, en les zones de conflicte, en els centres de detenció... als marges de la societat. En aquesta proximitat es mostra la millor manera d'atendre els refugiats i de defensar, en el seu nom, els seus drets, promoure la justícia i la reconciliació”, va explicar el director del JRS Internacional, Peter Balleis SJ.

Com a causa dels moderns desplaçaments hi ha la cobdícia que revifa la inseguretat i eixampla les diferències econòmiques. Aquesta lluita pels recursos acaba sovint en conflictes i persecucions. Fugint de l'extrema pobresa i de les violacions als drets humans, els immigrants desesperats i els refugiats queden exposats a l'explotació i a la xenofòbia.

Per aquesta i per moltes altres raons, el JRS ha posat com a prioritat màxima assegurar un futur per als refugiats, en particular invertint en educació i formació. El JRS ofereix educació

primària, secundària i superior així com formació professional a prop de 280.000 nens, joves i adults de tot el món cada any.

Durant aquests 30 anys, el JRS s'ha mantingut fidel a la seva missió: anar on la necessitat sigui més gran i marxar només quan els reptes dels refugiats hagin trobat solució. Treballant estretament amb els refugiats i en col·laboració amb tota la bona gent, sense cap pretensió proselitista, el JRS està obert a gent de totes les tradicions que vulguin compartir i ajudar en la seva missió.

Sense aquesta proximitat als refugiats, el nostre treball als centres de poder sigui a Ginebra, Roma, Brussel·les, Nairobi, Delhi o Washington- no seria possible. Associats amb els refugiats, i en base a una investigació sòlida- el JRS intenta respondre a les causes del desplaçament forçós. Dit d'una altra manera, el JRS treballa per a empoderar els refugiats i les comunitats d'acollida per a què puguin defensar els seus drets humans, promoure l'harmonia i la dignitat.

En tot el món, el JRS treballa en més de 50 països. Compta amb prop de 1400 treballadors entre laics, jesuïtes i altres religiosos, per a respondre a les necessitats educatives, sanitàries i socials de 500.000 refugiats i desplaçats, dels quals la meitat són dones. Els seus serveis s'ofereixen a tots els refugiats independentment de la seva raça, origen ètnic o creences religioses.

Per a més informació, contacti amb James Stapleton, coordinador internacional de

Tel.: +39 06 68977468; +39 346 234 3841; e-mail:
international.communications@jrs.net;
www.jrs.net

«El nostre objectiu és l'evangelització a través de l'alliberament de la ignorància»

Marisa Carrión, mare general de les religioses Mercedàries Missioneres

Rosa María Jané Chueca – Catalunnya Cristiana, 21 novembre 2010

El 21 de novembre del 1860, festivitat de la Presentació de la Mare de Déu, va ser el dia que van escollir per vestir l'hàbit les primeres germanes terciàries de Nostra Senyora de la Mercè. Es compleixen, doncs, ara 150 anys del naixement de les Mercedàries Missioneres, gràcies a la intuïció de Lutgarda Mas i Mateu. Ella va ser qui va veure la necessitat de restaurar la branca femenina de l'Orde de la Mercè que havia fundat santa Maria de Cervelló al segle XIII. Actualment l'obra és present a Europa (Espanya), Amèrica (Veneçuela, Equador, Perú, Colòmbia i Guatemala) i Àfrica (Moçambic, Angola i Kenya) i treballa en tres camps d'apostolat: educatiu, missioner i obres socials.

Per què es restaura la branca femenina de les Mercedàries?

La nostra fundadora, Lutgarda Mas i Mateu, es va adonar de la situació que es vivia en aquells moments del *boom* industrial, en el segle XIX. Moltes joves no tenien cultura i eren explotades. Lutgarda tenia molt de contacte amb els mercedaris i va pensar que calia la presència de les mercedàries, perquè des de santa Maria de Cervelló, al segle XIII, no n'hi havia. Per això va veure que era necessari alliberar de la ignorància, perquè quan no hi ha educació és més fàcil patir injustícies o ser explotat, especialment la part femenina, la dona. Ella sentia que la Mare de Déu li demanava que fundés la branca femenina que s'havia extingit. Així, el 21 de novembre del 1860, les primeres germanes prenen l'hàbit i la notícia surt publicada fins i tot al *Diari de Barcelona*. Això no obstant, Lutgarda no hi és present perquè ha de vetllar per la seva mare malalta. S'hi incorpora més tard, encara que mor molt jove, l'any 1862. Aquella inspiració que va tenir i que va transmetre a la primera comunitat va deixar empremta i va obrir camins. Ella tenia molta confiança en la Providència i sempre deia: «Déu i la Nostra Santíssima Mare proveiran.»

Què és el que defineix les Mercedàries Missioneres?

El nostre carisma és alliberar de la ignorància. El nostre objectiu és l'evangelització a través de l'alliberament de la ignorància. Vam començar dedicant-nos molt al camp de l'educació, perquè en aquell moment era molt important dedicar-se de ple a l'educació cristiana. Després vam anar veient que també era important ampliar la nostra presència en llocs on també calia aquest alliberament, i així vam anar a Amèrica i Àfrica. Ara col·laborem amb una comunitat intercongregacional a Haití, per la situació que clama ajuda. Des de la província de l'Equador s'han compromès unes quantes germanes per treballar a Haití, perquè la situació actual exigeix una resposta.

Com s'educa en cristià en ple segle XXI?

Veig que hi ha molt de suport per part dels laics, nosaltres ho comprovem als nostres col·legis de Barcelona, Martorell i Sant Feliu de Llobregat. Els professors col·laboren molt amb nosaltres i diria que senten aquest sentit mercedari. Hi ha un grup a Martorell que ha iniciat l'ONG Mans Mercedàries, que treballa d'una manera admirable. Dedicuen el seu temps de vacances a col·laborar en algun lloc on tenim presència. Treballen molt bé i per a nosaltres és una ajuda molt important. No estem soles, sinó que hi ha un grup compromès de laics que viuen aquesta missió educativa, cristiana i alliberadora.

Quin missatge volen transmetre en aquest aniversari?

Penso que el nostre desig és que la nostra presència sigui evangelitzadora des de la força de la Mercè, és a dir, des de la misericòrdia, des de l'alliberament. Una presència senzilla, perquè creiem que la Nostra fundació va ser senzilla, però que tingui aquest segell de misericòrdia, de proximitat, d'escolta... també d'aprendre perquè en els temps actuals no podem pensar que donarem molt, sinó que també hem d'estar molt atentes a les urgències d'avui dia i més encara en una societat tan diferent de quan vam començar, encara que el nostre carisma sempre és actual, sempre hi ha necessitat d'una educació cristiana, sempre hi ha una necessitat de ser al costat dels petits, dels qui pateixen... i no és tant el que podem donar, sinó compartir, saber aprendre. Si no ens posem en aquesta actitud d'escolta és difícil que puguem ajudar els altres. Hi ha motius per viure alegres, perquè la Mercè és

una cosa que Déu vol que estigui present d'una manera senzilla, però d'una manera que mostri que Déu és misericordiós, que Déu sempre és present i al costat dels qui el necessiten.

Com van les celebracions?

L'any passat vam fer un pregó com a anunci d'un any jubilar, en el qual vam destacar l'acció de gràcies perquè, com deia la Mare de Déu, el Senyor ha fet meravelles. Encara que la nostra presència no sigui res de l'altre món, hem anat treballant i oferint un servei educatiu, de promoció... un servei senzill, però que s'ha fet present i el Senyor ens hi ha anat mantenint. El fet de ser aquí i des d'aquí irradiar arreu és motiu d'acció de gràcies. Ha estat també un any de perdó, de renovació, de millora en el nostre lliurament, en el nostre servei... Aquí vam néixer i en aquesta Església de Catalunya, de Barcelona, hem viscut i hem crescut, i continuem presents. Pensem que la Princesa de Barcelona ens ha de beneir i sentir-se joiosa que continuem aquí amb el nostre projecte alliberador. El 28 de novembre, a les 17.00, tindrem una eucaristia d'acció de gràcies a la casa generalícia (c/ Sant Gervasi de Cassoles, 66 – Barcelona). Presidirà la celebració l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

Quins són els reptes de futur?

Sempre cal tirar endavant i caldrà estar atentes a la societat en la qual vivim, als reptes que ens planteja la societat d'avui. La societat es troba molt secularitzada i la increença s'estén, així com la influència d'altres religions. Hem d'estar obertes a aquesta relació interreligiosa i també intercultural. Tot això són reptes i desafiaments davant dels quals hem d'estar atentes. Això ens anirà marcant pautes de per on hem d'anar.

Gna. Carme Aznar: noces d'or com a religiosa mercedària

S.G. / Sant Feliu de Llobregat

La vida de la Gna. Carme Aznar Montins (Barcelona, 1937) ha estat vinculada des de ben petita a l'Institut de Mercedàries Missioneres de Barcelona. Va néixer a pocs metres de la seva Casa Mare, al carrer Sant Gervasi de Cassoles, i va assistir al col·legi de la Mercè. Encara jove, amb poc més de vint anys, iniciava com a religiosa mercedària una història d'amor que encara avui perdura plena de vitalitat.

El 6 de novembre passat celebrava a Sant Feliu de Llobregat, on actualment exerceix com a superiora d'una comunitat-infermeria que acull les monges grans i malaltes, les noces d'or de la seva professió religiosa. Han estat 50 anys vivint a fons el carisma mercedari d'alliberament

de captius, tant en el món educatiu com a les missions. Durant aquest temps ha estat en diverses comunitats d'arreu de Catalunya (Barcelona, Martorell, Sant Feliu de Llobregat) i Espanya (Sevilla i Madrid), així com a Amèrica Llatina, concretament a Veneçuela, on va viure

una de les experiències més gratificants de la seva vida religiosa.

La celebració dels 50 anys com a religiosa mercedària va ser, el 6 de novembre passat, tot un cant de lloança i agraïment a Déu per tots els dons rebuts al llarg

d'aquests anys. En el marc d'una eucaristia ben emotiva, concelebrada per diversos capellans i amb prop d'un centenar d'assistents, la germana no tenia paraules per «agrair Nostre Senyor el do de la vocació». «Visc amb molta joia —va confessar— les oportunitats que Déu m'ha donat, i totes les persones que ha posat en el meu camí. M'he sentit i em sento molt estimada!»

Com a colofó a aquest aniversari, la Gna. Carme Aznar va viure també com un autèntic regal de Déu la presència a Barcelona els 6 i 7 de novembre del papa Benet XVI. «El Sant Pare, que ha vingut a Espanya per confirmar-nos en la fe, també m'ha confirmat a mi en la meua vocació», expressava emocionada Carme Aznar. Així, l'endemà de les noces d'or, gairebé com si fos la seva particular lluna de mel, va marxar ben d'hora cap a la Sagrada Família per viure allà, a primera línia, un esdeveniment històric.

“Otro mundo es posible...desde Jesús”, de José Ignacio González Faus

Dijous 2 de desembre, **José Ignacio González Faus** presenta el seu últim llibre “**Un altre món és possible... des de Jesús**”.

La **presentació** serà a càrrec del professor de Teologia **Xavier Alegre**, de l'escriptor **Xavier Rubert de Ventós**, i del propi autor del llibre. Us esperem, el **2 de desembre**, a les **19'30h**, a **Cristianisme i Justícia** (Roger de Llúria, 13, Barcelona).

Les juniores de vots perpetus de la Consolació es formen a Tortosa

Les joves han viscut un temps de formació, d'espiritualitat i d'aprofundiment en el carisma propi

Més de quatre mesos han estat a Tortosa les juniores de vots perpetus de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació, com a temps de formació, d'espiritualitat i d'endinsament en el carisma propi, per tal de poder-lo viure i transmetre'l en les diferents missions que els encomanarà la seva congregació. Vuit joves de sis països diferents, d'Europa, Hispanoamèrica i Àfrica estan convivint i treballant als llocs de naixement i desenvolupament de l'Institut de Germanes de Nostra Senyora de la Consolació.

«El carisma agustiniana es basa en l'amor a Déu sense condició»

P. Miguel Miró, nou prior general de l'Orde dels Agustins Recol·lectes

Samuel Gutiérrez – Catalunya Cristiana, 28 novembre 2010

El 10 de novembre passat va ser escollit prior general de l'Orde dels Agustins Recol·lectes l'únic català que actualment forma part de la institució, el P. Miguel Miró (Vinebre, 1949). Al llarg dels darrers trenta anys, el nou màxim responsable de l'orde agustiniana, en el qual va ingressar el 1972 després d'estudiar arquitectura a Barcelona, ha exercit com a mestre de novicis i professors, prior de la província de Sant Nicolau Tolentí i vicari general de l'Orde Agustí Recol·lecte. Llicenciat en Teologia Espiritual per la Universitat Gregoriana de Roma, el P. Miguel Miró afronta aquest nou servei a l'Orde i a l'Església amb el desig de donar prioritat a la vida espiritual. «Necessitem tornar al cor», afirma el nou prior general, per arribar a tenir, com proposava sant Agustí, «una sola ànima i un sol cor adreçats a Déu».

Com afronta la seva elecció recent com a prior general de l'Orde dels Agustins Recol·lectes?

Com un nou servei a l'Orde i a l'Església. Sant Agustí en la Regla diu que el qui presideix no es consideri feliç pel domini de la seva autoritat sinó pel servei de la seva caritat. El meu desig és animar els germans a viure amb renovada esperança el carisma i la missió de l'Orde per servir més bé l'Església i el món d'avui.

Molts es preguntaran què fa un fill de Vinebre en un Orde sense a penes presència a Catalunya... De fet, crec que vostè és l'únic català.

Els agustins recol·lectes van tenir dos convents a Catalunya fins a la desamortització de l'any 1835, un a Guissona (Lleida) i un altre a Barcelona. El convent de Barcelona ara és la seu del Centre d'Arts Santa Mònica a la Rambla, just al costat de l'església del mateix nom. Posteriorment vam tenir cases al barri barceloní de Gràcia i fins al 1985 vam atendre una parròquia a Badalona. Actualment no tenim cap ministeri a Catalunya. Jo als 17 anys vaig sortir de Vinebre i vaig anar a Barcelona on vaig estudiar de delineant i arquitecte tècnic. Treballava i estudiava. Vaig fer cursets i exercicis, vaig freqüentar «Cristiandat», que és un grup de vida i formació cristiana. Als 23 anys vaig conèixer els agustins recol·lectes de Marcilla, un poble de Navarra. Em sentia estimat de Déu, i percebia un desig interior d'estimar i donar-me del tot. Vaig entendre a poc a poc que aquest era el meu camí, en respondre a aquesta inquietud vaig trobar pau i alegria. El que més em va atreure dels

agustins recol·lectes va ser sant Agustí, la seva vida comunitària i la possibilitat d'anar a missions.

Tinc entès que en la seva joventut vostè va estar estretament vinculat al Barça i fins i tot va arribar a ser delegat de camp dels juvenils... Faci'ns-en cinc cèntims. Continua mantenint aquella afició juvenil?

Sí, vaig ser delegat de camp dels juvenils del Barça B. Per a mi va ser tot un somni ser amb els jugadors, presentar les fitxes a l'àrbitre, asseure'm a la banqueta amb l'entrenador. En entrar als recol·lectes he continuat «sent» del Barça.

Fill de Vinebre també era sant Enric d'Ossó... Com li ha influït la seva figura i testimoni?

El col·legi de la Companyia de Santa Teresa de Jesús de Vinebre va ser el meu primer col·legi. Em vaig sentir identificat amb sant Enric quan vaig llegir-ne la vida, per a mi és una referència de santedat. Admiro la seva lleialtat, la importància que va donar a la pregària i a l'ensenyament i com va saber difondre l'espiritualitat de santa Teresa de Jesús. Penso que avui també els cristians som cridats a viure i proposar la nostra fe amb senzillesa com sant Enric ho va fer al seu temps.

Quins són els trets essencials del carisma agustinian-recol·lecte? En quin sentit continua avui plenament vigent?

El carisma agustinian es podria resumir en l'amor a Déu sense condició, que uneix les ànimes i els cors en convivència comunitària de germans, i que es difon vers els altres per unir-los en Crist dins l'Església. Sant Agustí pren com a referència de vida la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem i en la Regla ens diu: «La primera cosa per a la qual us heu congregat en comunitat és perquè viviu unànimes a la casa, i tingueu una sola ànima i un sol cor dirigits vers Déu» (*Regla* 1,2). Els trets essencials del carisma són, per tant, la pregària contemplativa, la vida fraterna en comunitat i la missió apostòlica.

«El meu desig és animar els germans a viure amb esperança renovada el carisma i la missió de l'Orde per servir més bé l'Església i el món d'avui»

L'Orde s'ha caracteritzat, a més, en la seva història per ser missioner. I, personalment, què li ha aportat aquest carisma a la seva vida cristiana?

Per a mi és un do i el camí pel qual em sento cridat juntament amb els germans de comunitat per seguir Crist. El carisma dóna unitat a la meua vida, em confereix un sentit de pertinença, m'impulsa a la missió i per a mi és una gràcia per estimar com va estimar Jesús.

Perdoni la ignorància, però podria explicar-nos una mica més en què consisteix el carisma de la «recol·lecció»? Què va aportar la nova branca «recol·lecta» a la llarga tradició agustiniana?

Al segle XVI alguns religiosos agustins de la província de Castella, impulsats per un especial carisma col·lectiu, van desitjar viure amb fervor renovat i normes noves la vida consagrada que sant Agustí va fundar a l'Església. Els primers recol·lectes van aspirar a una vida més intensa de silenci i pregària. Van donar especial importància a la vida comuna i a la igualtat entre els germans. També es van caracteritzar per la seva austeritat i esperit de sobrietat. La reforma recol·lecta va destacar l'exigència evangèlica davant la mediocritat i la rutina.

Quin és avui l'«estat de salut» de l'Orde?

L'Orde està estès per dinou nacions, la qualitat de vida espiritual i de disponibilitat apostòlica és variada segons els llocs, comunitats i persones. Avui ser religiós és anar a contracorrent i augmenta la mitjana d'edat de les nostres comunitats. A l'Estat espanyol no tenim vocacions,

però sí als països americans i les Filipines. Hi ha aspectos en els quals ens hem de reorganitzar i millorar.

Es parla i s'esmenta molt sant Agustí a l'Església, li resulta estrany que la seva Regla amb prou feines sigui coneguda?

Molts autors prefereixen imaginar sant Agustí com a bisbe i pastor, com a savi que va posar la mirada sobre els problemes de la humanitat i va il·luminar la teologia. Amb prou feines, però, consideren que sant Agustí va viure en comunitat i va escriure la Regla i altres textos monàstics. La regla de sant Agustí és un text breu i senzill que manifesta l'ideal de la comunitat, que no és cap altre que el de la unanimitat i la concòrdia dels seus membres per tenir «una sola ànima i un sol cor adreçats vers Déu». A la regla es regulen aspectes particulars per aconseguir-ho: pregària, dejuni, correcció fraterna, ús de les coses comunes, tracte als malalts i perdó de les ofenses, autoritat i obediència. El vuitè i darrer capítol envolta allò religiós en una atmosfera de llibertat cristiana i li recorda l'esperit que informa la seva vida: «El Senyor us concedeixi complir tot això per amor, com enamorats de la bellesa espiritual i exhalant el bon perfum de Crist amb la vostra vida santa: no com a esclaus sotmesos a la llei, sinó amb la llibertat dels constituïts en gràcia» (*Regla* 8,1). La contemplació per a sant Agustí és un element primordial...

Vostè, que a més és especialista en Teologia Espiritual, creu que el gran problema de l'Església a Occident és la manca d'interioritat?, hi ha receptes per guiar amb garanties les persones vers aquell lloc on sant Agustí va trobar aquella «Bellesa tan antiga i tan nova»?

Si no tenim experiència de Déu difícilment podem viure la nostra fe. Necessitem tornar al cor. Sant Agustí ens proposa: entra en tu, la Veritat habita a l'interior de l'home, transcendeix-te a tu mateix. Es tracta de trobar-se amb el Mestre interior: Jesucrist, el Senyor. Ell ens manifesta la bellesa, ens allibera i omple el nostre cor d'esperança, pau i alegria.

Un dels reptes plantejats per l'Orde en el seu darrer Capítol General és la revitalització del carisma i la posada al dia d'estructures que afavoreixin la seva vivència radical... ens podria apuntar algunes de les seves intuïcions en aquest sentit?

L'Esperit Sant és qui ens renova i ens infon vida, per això parlem de revitalitzar el carisma. El Capítol ens convida a una experiència profunda de Déu i a intensificar la comunió. La revitalització vol discernir la voluntat de Déu i organitzar-se de tal manera que les estructures afavoreixin la vida fraterna i la missió evangelitzadora.

Quins altres reptes se'ls plantegen actualment amb especial urgència?

Al Capítol s'ha destacat la prioritat de la vida espiritual i s'ha donat importància especial a la pastoral vocacional, a la formació inicial i permanent, a la nova evangelització i a l'apostolat social.

Gairebé en forma d'eslògan, què caracteritza avui la vida d'un religiós agustí recol·lecte?

Seguir Crist en comunitat de germans per anar on l'Església ens necessita.

La neteja de l'altar

Arran de la polèmica suscitada en la nostra societat a propòsit del moment en què les religioses de la catedral van preparar l'altar en la celebració de dedicació, Lluís Serra, secretari general de l'URC, va publicar aquest article.

La dedicació de la Sagrada Família, realitzada pel papa Benet XVI, es va emmarcar en una cerimònia litúrgica de factura bellíssima, seguida d'una assemblea creient i respectuosa. No obstant això, la imatge de les religioses (Auxiliars Parroquials de Crist Sacerdot) netejant l'altar, ha provocat un enrenou mediàtic i ha estat analitzada amb precisió mil·limètrica amb crítiques demolidores. Tres consideracions, com a reflexió sintètica.

Primera, la imatge. L'execució de la neteja, efectuada de manera impecable, per part de les religioses va presentar una **imatge de contrast** fort des de l'òptica de gènere perquè estaven envoltades de celebrants exclusivament masculins. Aquesta impressió es va veure accentuada per la sensibilitat social vigent a Catalunya, per la tensió generada per la hipercrítica mediàtica a la visita del Papa, pel tipus de tasca portada a terme. Amb tot, va reflectir amb naturalitat la vida parroquial. Una operació només d'imatge podia haver caigut en la hipocresia. Les religioses tenien dret a fer en l'excepció les tasques que realitzen en la quotidianitat, així com també vestir l'hàbit que vesteixen de forma ordinària. La imatge apunta a una dimensió més profunda, la realitat.

Segona, la realitat. El debat s'ha centrat en el paper de la dona en l'Església, com bé l'ha definit Gertrudis Nin, abadessa de Sant Pere de les Puel·les: «Cal trobar el lloc de la dona en l'Església. Per això és necessari establir un diàleg. Diumenge es va desapropiar una ocasió única.» Es podia haver donat una altra imatge, però la realitat apunta a un objectiu més profund. Assistim a **un canvi de paradigma** del paper de la dona en tots els àmbits, no només en l'eclesial. Tasca que es porta a terme molt lentament i no sense oposicions de tota mena. **La hipocresia social consisteix a considerar-lo un problema només de l'Església, com si la societat tingués les mans netes.** En el programa Els matins de Josep Cuní, celebrat dos dies després, tres tertulians (Toni Cruanyes, Antonio Franco i Sílvia Còppulo) de quatre (el quart, Joan B. Culla) es van carregar l'Església amb tota l'artilleria per la seva discriminació envers la dona. A proposta de l'audiència, el presentador del programa va formular aquesta pregunta a cadascun d'ells: «A casa seva, qui neteja?, un home o una dona?» Sorpresos de manera flagrant, i volent-hi introduir excuses de mal pagador, van haver de respondre que una dona empleada. La mateixa resposta que després va haver de donar Pilar Rahola. La crítica a l'Església és fàcil, però en l'àmbit domèstic cadascun d'ells, dones incloses, reproduïx el mateix esquema patriarcal. El canvi de paradigma és complex i requereix molta valentia, lucidesa i humilitat. El contrari és una mostra de vicis privats, públiques virtuts.

Tercera, l'evangeli. Com a cristià, és el meu punt bàsic de referència. A l'avió, el Papa va constatar «la dificultat de pensar en els conceptes de l'Escriptura i la teologia en un nou context de pensament». **El paper actual de la dona a l'Església (i en la societat) és un residu cultural o una exigència evangèlica? Aquesta és la pregunta urgent que mereix resposta.** Però hi ha més. No s'ha d'utilitzar mai l'evangeli per imposar una ideologia, com podria ser la submissió de la dona o la lluita de gèneres. No obstant això, **els mitjans van mantenir una postura antievangèlica quan van desqualificar aquesta tasca.** Des d'un esquema de poder, van criticar una tasca humil. El servei des de l'amor és essència d'evangeli. Irrenunciable.

Habla el nuevo secretario de la Congregación para los religiosos

CIUDAD DEL VATICANO, martes 16 de noviembre de 2010 (ZENIT.org).- Después de tres meses de estar ejerciendo como secretario de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las sociedades de Vida apostólica, monseñor **Joseph William Tobin** confiesa que extraña la vida misionera de su vocación como sacerdote redentorista, aunque la suya también la entiende como una labor misionera.

“No es una simple labor de papeleo o de documentos”, asegura. “Se trata de buscar que las congregaciones que los consagrados y las consagradas del mundo respondan cada vez con fidelidad a su vocación”, dijo a ZENIT el nuevo obispo, desde su oficina, ubicada en la plaza Pío XII, justo donde acaba la vía de la Conciliación y antes de llegar la Plaza de San Pedro. Monseñor Tobin pasó así de ser el superior general de los Misioneros Redentoristas, cargo que ejercía desde 1997, a ser el secretario de la Congregación para los Institutos de la Vida consagrada y las sociedades de vida apostólica, tras el nombramiento que le hizo el papa Benedicto XVI el pasado 2 de agosto.

Nacido en Wayne County, Detroit (Michigan, Estados Unidos), en 1952, monseñor Tobin fue ordenado sacerdote en 1978 y consagrado obispo el pasado 9 de octubre. “Agradezco a Dios por mi vocación”, dijo en entrevista concedida a ZENIT. “Lo considero un gran don inmerecido”, confiesa.

-¿Cómo recibió usted este nombramiento de parte del Papa?

Monseñor Joseph William Tobin: Es un voto de confianza de parte del Santo Padre que me hace sentir indigno pero a la vez me impulsa a cumplir con esta tarea porque sé que el Papa ama la Iglesia y también tiene un amor particular por la vida consagrada. Al darme esto comparto conmigo una responsabilidad pastoral que está muy cerca de su corazón. Ante todo, respeto y doy gracias al Señor y acepto con mucha humildad este gesto de confianza. Confieso que representa también un sacrificio porque yo soy misionero y pensaba que después de servir 18 años en el gobierno, primero como consultor y luego como superior general de mi congregación, el Señor me hubiera concedido otra forma de misión pero considero que lo que hacemos aquí no es un trabajo burocrático. Creo que servir a las congregaciones religiosas del mundo es de por sí un trabajo de misión.

- A su nueva misión se le agrega la experiencia de reciente ordenación episcopal y la vivencia a plenitud del orden sacerdotal...

Monseñor Joseph William Tobin: Hubo un momento muy fuerte en la liturgia de mi ordenación episcopal durante la letanía de los santos. Me gusta mucho esta parte del el rito. Especialmente cuando evocan a dos grandes santos: Mi patrón de bautismo que es San José y también San Alfonso María de Liguorio, el fundador de mi comunidad. Cuando estaba postrado en el piso, era consciente de que la Iglesia entera estaba rezando y pidiendo al Padre Celestial el don del Espíritu y con mucha confianza pensaba que Dios no podía negar esta oración. Fue también muy hermoso para mí la imposición de las manos que es el núcleo con la oración que consagra.

- Viene de ser el superior de los redentoristas. ¿Qué enseñanzas le deja esto para su nuevo cargo?

Monseñor Joseph William Tobin: Tuve la dicha de acompañar una comunidad internacional. Somos unos 5.000 consagrados en el mundo que trabajamos en 78 países. Esto me ofreció una especie de escuela cotidiana para aprender la pluriculturalidad de la vida consagrada, buscando siempre el eje y la fuerza que nos une que es el espíritu religioso.

Yo creo que servir una comunidad pluricultural con sus luces y sombras me ha servido en preparación para esta nueva misión. También a trabajar en un equipo que es internacional. En la curia éramos once hermanos de 10 países. Esto permite que uno se ajuste a otros modos de pensar y que no se corra el riesgo de idealizar la propia cultura.

- ¿Cuáles son los desafíos que tiene que enfrentar como secretario de esta congregación?

Monseñor Joseph William Tobin: Hay algunos muy urgentes. Por ejemplo el estado muy difícil de muchas congregaciones religiosas en África que fueron fundadas y a veces abandonadas a nivel diocesano y nivel local. Debemos preguntarnos cómo ayudarles y conservar los elementos necesarios y a veces tan básicos como la comida y la posada. También recursos para la formación inicial y continua.

- ¿Y qué cree que puede hacer la Iglesia universal por estas congregaciones?

Monseñor Joseph William Tobin: Creo que un valor muy importante es el de la solidaridad. Somos una familia. Hay consagrados y consagradas en iglesias locales que tienen muchos recursos y a veces si ellas pueden vivir en un modo más sencillo. El resultado sería un apoyo mayor a hermanos y hermanas que se enfrentan con condiciones muy difíciles. Lo más importante es que no se sientan aislados o abandonados. Las congregaciones por pequeñas que sean pertenecen a la Iglesia Universal, especialmente cuando gozan de la aprobación a nivel diocesano o pontificio, deben sentirse parte de la Iglesia, apoyados y fortalecidos.

- Otro desafío es el tema de la visita apostólica a las congregaciones religiosas en Estados Unidos...

Monseñor Joseph William Tobin: Una clave para nosotros, y esto se notó en el documento de este dicasterio hacia la vida fraterna en comunidad, es que los religiosos debemos ser maestros y maestras de diálogo porque somos maestros y maestras de la vida fraterna. Creo que un punto muy importante es el dialogo y creo que los dos hermanos o hermanas nos debemos acercar a la búsqueda mutua de la verdad.

Cuando yo iba a visitar a mis hermanos durante mis años de superior general les decía: “No vengo como policía, tampoco vengo como turista. Vengo como alguien que apuesta por lo más precioso que tiene: mi vida en un proyecto que es la misión de la congregación”. Cuando hablamos como consagrados y consagradas debemos darnos cuenta que estamos hablando de la apuesta de nuestra vida que debe tener sentido y si debemos corregir algo, debemos acudir a la gracia de la conversión, que siempre es un desafío de la vida consagrada. A mi modo de ver esto es un diálogo, una apuesta, que a la vez es una respuesta.

- ¿Cómo trabajar para que las antiguas comunidades permanezcan fieles al carisma original?

Monseñor Joseph William Tobin: Yo siempre a los redentoristas les invito a reflexionar sobre la inspiración de San Alfonso María de Liborio. Es verdad que la secularización es un desafío pero hay otros. Me acuerdo que una vez, visitando una provincia que vivía bajo una dictadura militar, los hermanos en un momento me decían “aunque hemos denunciado el régimen y algunos de nosotros fuimos a la cárcel, este modo de pensar de los militares nos

ha penetrado y a veces nos tratamos los unos a los otros como militares”. Como dice Pablo VI en su exhortación apostólica *Evangelii Nuntiandi*: “La Iglesia siempre tiene necesidad de ser evangelizada, si quiere conservar su frescor, su impulso y su fuerza para anunciar el Evangelio”. Para nosotros se trata de ir al interior de una cultura sin perder el alma. Este es el desafío y yo creo que muchas congregaciones de la Iglesia van a ir revelándose sobre esas preguntas.

- También están naciendo muchas otras nuevas congregaciones...

Monseñor Joseph William Tobin: La imagen que yo tengo de la vida consagrada es como un ecosistema floreciente en el que nuevas formas deben aparecer y ese es un signo de la salud del ecosistema. Debemos esforzarnos para conservar lo bueno del pasado y acoger lo nuevo que vaya suscitando el Espíritu.

- Pero por otro lado hay una crisis de respuesta al llamado a la vocación a la vida consagrada

Monseñor Joseph William Tobin: Especialmente en Occidente. En Nigeria, por ejemplo, no hay crisis de respuesta al llamado. Los redentoristas recibimos de ese país, cada año, 500 pedidos para entrar y escogemos a 14. En otros países de África la situación es más o menos similar. También en Vietman, Tailandia, Indonesia hay muchas vocaciones. Es verdad que en algunos países, especialmente en Europa Occidental Canadá y Estados Unidos hay crisis pero en otras partes del mundo la crisis consiste en un buen número de formandos con pocos recursos. La crisis no es siempre numérica.

- ¿Qué aportan las congregaciones religiosas a la Iglesia como cuerpo místico de Cristo?

Monseñor Joseph William Tobin: Los consagrados debemos mostrar y evidenciar en nuestra vida una cierta libertad, que es diferente a la libertad del laico. Es verdad que los laicos son libres para ir donde los religiosos no podemos pero nosotros somos aún más libres para vivir una vida misionera por no tener tantas responsabilidades de familia. Si no usamos bien esta libertad debemos cuestionarnos porque la vida consagrada no es de irresponsabilidad sino de una libertad radical. Creo que es muy bueno que la Iglesia haga hincapié sobre la vocación del bautismo. Pero debemos recordar que tanto en el Concilio Vaticano II, y luego Juan Pablo II en su exhortación Apostólica *Vita Consecrata* nos dijo que la vida consagrada es esencial dentro de la vida de la Iglesia. “Con la profesión de los consejos evangélicos los rasgos característicos de Jesús —virgen, pobre y obediente— tienen una típica y permanente 'visibilidad' en medio del mundo”, dijo el Papa.

Sor Genoveva, nou reconeixement cívic

Nuevo reconocimiento cívico a la labor social y humanitaria de sor Genoveva en sectores marginados de Barcelona

Hermana con los presos

ORIOL DOMINGO - Barcelona – La Vanguardia

Sor Genoveva, de 87 años, se cartea cada día con presos que se confiesan sobre su situación personal

Prostitutas, inmigrantes, gitanos, pobres, enfermos de sida, drogadictos, sin papeles, sin techo, presos. Son las personas al margen de la sociedad del bienestar, en este caso de Barcelona y Catalunya, que pueblan la vida de Genoveva Massip Torner, sor Genoveva, sus compañeras de la comunidad de las Hijas de la Caridad, sus colaboradores y voluntarios.

Sor Genoveva, con su larga trayectoria de servicio solidario y liberador en favor de los marginados y a sus 87 años recién cumplidos, acaba de recibir un nuevo premio por parte de la sociedad civil. "Agradezco - confiesa-este reconocimiento, que lo es para la comunidad a la que pertenezco, una comunidad que trabaja en beneficio de las personas necesitadas que atendemos. ¡Hay tantos pobres en lo material o en lo espiritual! ¡Hay tantas personas y entidades que se ocupan por los que sufren! Todos tenemos capacidad para amar, y de amarnos como Jesús nos ama como el evangelista Juan nos lo explica. Nosotras, las hermanas, y nuestros colaboradores y voluntarios hacemos lo que hemos de hacer como personas humanas. Somos fieles a nuestro lema: 'El amor de Cristo nos apremia'".

Ahora sor Genoveva, dada su edad y su estado de salud, apenas sale de la austera y limpia sede de la comunidad, la obra social Santa Lluïsa de Marillac, en la calle Sant Carles, en pleno barrio de la Barceloneta. Cada día reza. Cada día se mantiene en contacto epistolar con los presos. Muchos presos y desde hace muchos años se confiesan en sus cartas. Le abren su corazón con confianza. Le cuentan sus preocupaciones e inquietudes. Le relatan su situación procesal, personal y familiar. Son textos sinceros, amargos, esperanzados. Y ella les contesta uno a uno. Les responde con cariño, comprensión y paciencia. Hace lo que puede por sus interlocutores, por sus hijos, por sus familias.

La comunidad de las Hijas de la Caridad prosigue la labor de la que sor Genoveva es su cara más visible y representativa, a pesar de que ella rehúye tanto como puede su proyección mediática que más bien le incomoda. La comunidad está integrada por once hermanas. Ocho de ellas tienen más de setenta años. Cuentan con quince colaboradores fijos como asistentes y educadores sociales, y con un grupo de voluntarios.

El centro, la Obra Social Santa Lluïsa de Marillac, tiene una residencia con capacidad para atender, día y noche, 34 personas sin techo. Acoge a otras cuarenta durante el día. Ofrece cada día desayuno a cuarenta personas más. Los desayunos tienen lugar en grupos de cuatro comensales. Así se facilita el diálogo entre los asistentes sociales y los comensales sobre su situación personal y social. ¡No sólo de pan vive el hombre! Estos desayunos diarios se realizaban al principio tan sólo los domingos. Han quedado plasmados en Los desayunos con sor Genoveva. Es un libro escrito por otra religiosa, Maria Victòria Molins, plenamente dedicada también al mundo de los excluidos y de la marginación.

Sor Genoveva cuenta que recibe muchas lecciones de humanidad por parte de los excluidos. Un preso le dijo un día: "Una persona es capaz de cambiar de vida cuando alguien llega a su corazón". Ella comenta: "Sí, el amor es lo que da sentido a nuestra vida". La última historia narrada en el libro citado anteriormente da cuenta de que sor Genoveva dijo en un desayuno con jóvenes en proceso de desintoxicación: "Muchos de vosotros, cuando os he preguntado por qué os drogasteis, me habéis contestado: porque mi vida no tenía sentido. Y ¿sabéis lo que de verdad da sentido a una vida? Dios, que nos la ha dado. Y como Dios es amor, es el amor el que da sentido a la vida. Amar y sentirse amado. Eso es lo que da sentido a la vida". El amor, para un cristiano, es el Padre nuestro, el perdón, la actuación según las bienaventuranzas, la plegaria que transforma y que agradece.

La labor de sor Genoveva y sus hermanas, Hijas de la Caridad, ha sido reconocida en varias ocasiones. Ha recibido la Creu de Sant Jordi en 1992 y el Premi Mossèn Vidal Aunós, de Església Plural, en el 2007. Ahora, al igual que el Banc dels Aliments, recibe el Josep Parera 2010, concedido por Obra Social de Caixa Penedès en reconocimiento de su dedicación al servicio del desarrollo comunitario. El premio tiene una dotación económica de 50 mil euros. Su destino es la labor social y humanitaria de la obra social Santa Lluïsa de Marillac.

"Somos más hermanas que monjas"

La vida de sor Genoveva y sus compañeras está dedicada plenamente al servicio de los excluidos, de los más pobres. Tan inmensa es la labor por hacer, que ellas no tienen tiempo para discutir sobre el papel de la mujer en la Iglesia, ni si las religiosas son mujeres desconocidas, menospreciadas u objeto de fácil caricatura. Su objetivo se identifica con el de Jesús. Servir. No servilismo. Sor Genoveva y sus compañeras se identifican más como "hermanas" que como "monjas". Cuestión de lenguaje, de vocación y de historia. Las Hijas de la Caridad, desde su fundación en 1633 por san Vicente y santa Luisa, optaron por servir a los necesitados de pan y espíritu en la calle, no en el refugio del claustro y de la clausura. Así es como hay que leer e interpretar sus constituciones, escritas con el lenguaje propio de la época de su fundación.

Las Hijas de la Caridad tienen por monasterio las casas de los enfermos y aquella en que reside la superiora. Tienen por celda un cuarto de alquiler. Tienen por capilla la iglesia de la parroquia. Tienen por claustro las calles de la ciudad. Tienen por clausura las casas de los enfermos o los lugares necesarios para su servicio. La compañía de las Hijas de la Caridad vive a la intemperie, como Jesús.

Simposi - URC, 30 ANYS DE COMUNIÓ I DIÀLEG

Profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora

DATA	22 de gener de 2011, dissabte	
LLOC	Barcelona Col·legi La Salle Bonanova	
PROGRAMA	09.30 h	Lliurament del material
	10.00 h	Presentació del Simposi
	10.15 h	Primera ponència L'itinerari profètic de la vida religiosa a Catalunya en trenta anys de canvis Jesús Renau , jesuïta
	11.15 h	Descans
	11.45 h	Segona ponència Profetes en un cristianisme de diàspora Camilo Macisse , carmelita
	13.00 h	Col·loqui
	13.45 h	Dinar
	16.00 h	Tercera ponència Una relectura profètica i agosarada: El que és nou demana novetat Margarida Bofarull , societat del Sagrat Cor
	17.00 h	Clausura
	17.30 h	Fi del Simposi

Petició de pregària

Ens demanen d'unir-nos a una cadena de pregària per Elisenda Fuster, mestre de Dedrunga-Àngels, al Raval, mare de dos fills i que des de fa ja 15 mesos pateix un càncer. Fa una mesos va enviar una carta als seus companys d'escola, text que ara reproduïm.

Hola a tots!

Ja feia molts dies que no us deia res i ara ja tenia ganes d'enviar-vos molts records i donar-vos les gràcies pels vostres mails, trucades, notetes i tots els pensaments que em dediqueu i que em feu arribar. Em fan molta il·lusió i d'alguna manera em "fan ser" a l'escola encara que –ja us ho deveu imaginar- amb un sentiment totalment diferent.

De l'operació ja estic força recuperada i ara estic rebent tractament de quimioteràpia un cop cada quinze dies a l'Hospital de la Vall d'Hebron. Ja porto dues sessions. De moment vaig trampejant els efectes secundaris i me'ls prenc com "el preu" que haig de pagar perquè els medicaments que em posen em puguin arribar a curar...el fet de mirar-m'ho d'aquesta manera ho fa tot molt més suportable.

Per sort, d'ajuda no me'n falta. Continuo amb la dietista, la psicòloga i la setmana que ve tinc visita amb una oncòloga que complementa el tractament farmacològic de la quimioteràpia amb medicina natural alternativa. Tot i que confio molt en els metges i la medicina, sé que una part em toca a mi, vull dir que haig de fer el possible per mantenir un bon estat d'ànim, el cap ocupat i la ment tranquil·la per viure amb el màxim de positivitat aquesta situació. No és fàcil i en moltes ocasions m'ha semblat una tasca sobrehumana, però us asseguro que se n'aprèn i fins i tot hi trobes (encara que sembli mentida) moments per agrair i per guardar com a tresors. Sento que els de casa, la meva família més directa són a prop com mai. Em mimen, m'acompanyen, m'escolten, m'entenen més del que mai hauria pogut imaginar. Em demostren cada dia com m'estimen.

Acabo de veure el meu metge per la tele. Li feien una entrevista avui que és el dia mundial de la lluita contra el càncer. M'ha agradat molt la seva entrevista i el missatge esperançador que ha transmès. És veritat que el càncer a poc a poc va deixant de ser considerada aquella malaltia de la qual "fa cosa" parlar, la malaltia que és per sí mateixa "una condemna", la malaltia que anomenem amb l'eufemisme de "mal lleig". I si us deia que el missatge era optimista és perquè el doctor Taberero parlava dels tractaments cada cop més avançats, de la qualitat de vida dels malalts en tractament, de la supervivència que augmenta gràcies a a detecció precoç... Tant de bo arribi el dia que es pugui posar remei a la malaltia, i de moment, tant de bo que tanta gent que ara i avui dia la patim (si veiéssiu la quantitat de persones de totes les edats que veig a la consulta...) puguem tirar endavant!

Ja em vaig habituant a un dia a dia diferent. És clar que enyoro l'escola, i la meva vida activa al 100% d'abans. Sincerament, hi ha moments en què això m'entristeix i no puc evitar de pensar què estaria fent si res del que ha passat hagués passat. Però com que sé que aquests pensaments constants no em fan cap bé, procuro relativitzar-los, ser-ne conscient uns moments i després aparcar-los i fer la vida que ara em toca fer amb la major dignitat i alegria possibles.

Ara tinc la sort de poder estar molt pel Francesc i la Mercè. Em troben a casa quan arriben, els puc preguntar la lliçó, revisar els deures, preparar els exàmens amb ells, orientar-los quan han de fer treballs, escoltar-los quan toquen, podem parlar de l'escola i de les seves coses molt més que abans i el que és més important, sense presses i gaudint al màxim d'aquests moments tranquils "a casa". Això, la veritat, és meravellós.

M'he aficionat a fer ganxet. En vaig aprendre a l'hospital i he descobert que m'agrada, em relaxa i surten coses xulíssimes! Llegeixo alguna cosa però de moment molt menys del que voldria i només uns llibres concrets perquè encara em costa concentrar-me. A casa, però, sempre trobo coses a fer que impedeixen que em quedi asseguda. Menys els dies de la quimio i els següents, cada dia procuro sortir, i gaudeixo com mai de l'airet, del sol, del cel... passejar perquè sí, deixar-me anar i deixar fluir les sensacions...és una de les meves petites compensacions de tot plegat...

Sé que vosaltres esteu a tope com sempre, amb mil coses i treballant tan bé com podeu. Tots sabem què és una escola! ... em feu molta "enveja" (ja m'enteneu) i només puc desitjar-vos molta sort, molta salut, i que sigueu molt feliços.

Una abraçada ben gran per a tots!

Agenda

ESPAI DE REFLEXIÓ PER A DOCENTS CRISTIANS. Conferència sobre "La docència com a experiència espiritual"

A càrrec de: Xavier Melloni, jesuïta

Dia: 2 de desembre, dijous

Lloc: Casal Bisbe Cartaïà, Girona

Hora: 19 h

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dies: del 3 al 9

A càrrec del: P. Francesc Riera

Lloc: Cova de Sant Ignasi, Manresa

Més informació: tel. 938 720 422; a/e: covae@covamanresa.cat; www.covamanresa.cat

TROBADA D'ESPIRITUALITAT AMB EL TEMA "EL PROJECTE DE DÉU: MARIA, LA DONA"

Dies: 6 i 7

Lloc: Fraternitat de Santa Clara, Vilobí d'Onyar

Més informació i inscripcions: tel. 972 474 276 (Clara)

CONFERÈNCIA SOBRE EL LLIBRE *EL EVANGELIO ES JESÚS*, DE JOSEP ORIOL TUNÍ

Organitza: Fundació Claret

A càrrec de: Josep Oriol Tuní, professor emèrit de Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya i autor del llibre

Lloc: Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, c. Roger de Llúria, 5, Barcelona

Dia: 9 de desembre, dijous

Hora: 19.30 h

Més informació: tel. 933 429 079; a/e: info@fundacioclarer.org

Atenció de la secretaria de l'URC

En aquests darrers dies, així com en els propers, l'atenció al públic, de 3 a 7 de la tarda, no es podrà fer de manera regular com ha estat sempre. En cas de no poder contactar telefònicament, podeu fer-ho a través del correu electrònic. Gràcies per la vostra comprensió.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>